

CO VYPRÁVÍ VODA

Pohádka

V kouzelné tůňce plavala máma ryba a její děti. Nechtěly spinkat a žadonily, aby jim maminka vyprávěla nějakou pohádku o vodě v jejich tůňce. Máma ryba už nevěděla, co s nimi a tak začala vyprávět:

„Bylo, nebylo, za devatero horami a devatero řekami žila krásná princezna Fiflena. Byla krásná, ale pyšná a zlá. Měla sestru Soplenu, která trpěla alergiemi na veškerou pozemskou vegetaci. Všichni žili v překrásném luxusním zámku v království zvaném Vše-nám, známém svými nekonečnými ropnými ložisky.

Když bylo Fifleně 25 let zabloudil na zámek princ Prasoň. Jeho království bylo velmi bohaté a proslulé chovem prasat. Prasoň byl hodný a pracovitý jinoch a do Fifleny se ihned zamiloval.

Fiflena byla čistotná princezna, a proto se každý úplněk chodila koupat do naší tůňky, kde při měsíčku tančí víla Hydrofobie. Když se zase šla koupat se sestrou do tůňky, svěřovala se jí se svým odporem k nelibě vonícímu Prasoňovi. Zaslechla to víla a rozhodla se, že je na čase zlou Fiflenu potrestat. Zatočila kouzelnou hůlkou a zmizela. Když se Fiflena vynořila z tůňky, neskutečně smrděla. Zkusila se znovu ponořit do vody a umýt se, ale nic nepomáhalo. Ať dělala, co dělala, zápachu se zbavit nedokázala. Nešťastná se vrátila na zámek a snažila se navonět. Nic nefungovalo, ani Chanel, ani Gucci pach zakrýt nedokázali.

Královští rodiče dali vyhlásit, že komu se podaří princeznu umýt, získá její ruku a půlku království. Ta druhá půlka byla pro Soplenu. Sešli se všichni princové z okolí, dovezli si v sudech vodu z řek, z jezer i moří, ale nic naplat. Princezna po koupeli vždy smrděla stejně jako před ní. Princové brzy došli a tak se o očistu princezny začali pokoušet různí doktoři a alchymisté. Zkusili všechno: bylinky, savo, ocet, hypermangan. Ale nic nezabíralo.

Všichni se princezně vyhýbali a nikdo s ní nechtěl být v jedné místnosti. Jediný Prasoň za princeznu chodil a snažil se ji utěšit. Princezna si tak velmi pomalu začala uvědomovat, že byla na Prasoně zlá, a že je vlastně hodný.

Nastal opět úplňk a Fiflena se šla zase se sestrou koupat. Při koupeli plakala a říkala sestře, že lituje toho, jak se k Prasoňovi chovala a že by byla ráda, kdyby si ji vzal za ženu. Vše si vyslechla víla Hydrofobie a princeznu Fiflenu odčarovala. Z Fifleny se stala vcelku hodná princezna, vzala si za muže prince Prasoně, kterého před sňatkem také umyla v tůňce. Spojili svá bohatá království a žili šťastně až do smrti."

Máma ryba dovyprávěla pohádku a viděla, že všechny děti spí. Oddechla si a taky zavřela oči...

Co vypráví voda?

Ahoj, nejsem ani dospělý ani dítě, nejsem holka ani kluk. Víš, co jsem? Nevíš? Tak já ti to prozradím. Jsem rybník. Lidi u mě často sedávají. Buďto si ke mně chodí sednout jen tak, aby byli chvíli sami, nebo se vykoupat a užít si sluníčka. Nejčastěji za mnou chodí jedna holka. Jmenuje se Karolína. Je jí devatenáct. Teda aspoň si to myslím. Vždy se za mnou chodí vypovídat, jako bych byl její nejlepší kamarád. Rád ji poslouchám. Má takový příjemný, vypravěčský hlas, který uklidňuje, ale neunavuje. Podle toho, co říká, asi nemá moc kamarádů, a tak si chodí povídat sem za mnou. Jak jsem po čase pochopil, byl jsem její nejlepší kamarád. Na každou otázku jsem jí odpověděl jemnými vlnkami, které k ní směřovaly. Vždycky poznala, co říkám, jako bych byl živá bytost a mohla se mnou normálně komunikovat. Zvykl jsem si na ni. Vyprávěla mi vtipy a smála se jim. Já vždy jen zvlínil svoji hladinu na důkaz, že ji vnímám. Taky jsem si na ni zvykl a stala se mojí nejlepší kamarádkou a já už nebyl tak osamělý.

Chodila za mnou skoro každý den. Pak za mnou několik dní nepřišla a já si začal říkat, co se děje. Když se po týdnu ukázala, měl jsem radost, že zase uslyším její zvonivý smích, ale přišla se zarudlýma napuchlýma očima. Posadila se na břeh. Schoulila se do klubíčka a hlavu si schovala mezi ruce. Jemně jsem rozpochyboval hladinu, aby si mě konečně všimla. Zvedla hlavu. Po tváři jí zrovna stékaly slzy. Otřela si je do rukávu světlé mikiny. Poslal jsem směrem k ní jednu menší vlnku, aby pochopila, že by mě docela zajímalo, co se vlastně stalo, protože takhle smutnou jsem ji nikdy ještě neviděl. Většinou mi jenom povídala, jak se měla, co se stalo nového a popřípadě co má další den v plánu. Zhluboka se nadechla a začala povídat: „No asi před pěti měsíci.....“ polkla „..... k nám do třídy přestoupil jeden kluk. Jmenuje se Lukáš“ Hlas se jí tak podivně chvěl jakoby, měla strach mi to říct, ale zároveň se potřebovala vypovídat. „No a asi měsíc po tom se mi.....se mi začal líbit. Bavil se se mnou normálně stejně jako s ostatními lidmi ze třídy.“ Už se uklidnila a hlas se jí tolik netřásl.

„Někdy při vyučování se naše pohledy setkaly a oba jsme se usmáli, ale nijak vážně jsem to nebrala, protože mi přišlo, že se baví víc s ostatními holkami.“ Rozvířil jsem hladinu, aby věděla, že ji vnímám. Pokračovala: „A pak..... a pak asi před týdnem jsme měli přednášku. Všichni odcházeli, ale my jsme zůstali ve třídě jako poslední,“ polkla, aby zadržela slzy „a potom se mi podíval z výšky do očí a políbil mě a já mu polibek opětovala.“ Zhluboka vydechla a dokončila vyprávění: „A.....a nejhorší na tom je, že jsem ho viděla, jak flirtuje se Žanetou a nejspíš ji někam zve.“ Už to nevydržela a opět se rozbrečela. Brečela a brečela a já si v duchu říkal: „Jak já jí mám pomoci, když jsem jen obyčejný rybník?“ Taky bych se rozbrečel, kdyby to šlo. Nevěděl jsem, jak jí mám pomoci, ale pomoci jsem jí opravdu chtěl.

Dostal jsem nápad. Hned jsem jí to potřeboval sdělit, a tak jsem rozpoutal na hladině pořádné vlnobití. Pochopila, co jí chci říct. „Nemyslím si, že promluva něco spraví“ řekla tiše, a přitom koukala

kamsi mimo prostor a čas. Já jsem si ale trval na tom, že promluva dokáže změnit hodně. A na důkaz nesouhlasu jsem svou hladinu rozbouřil tak, že měla celé mokré tenisky a část kalhot. Rozesmálo ji to. A tak tedy souhlasila. Snad si s tím Lukášem promluví.

Čekal jsem do dalšího dne. Přišla i s ním, aby mu ukázala své zamilované místo, ale hlavně mě pomyslel jsem si pyšně. Seděli u mě celé odpoledne. Povídali si a smáli. Karolínu jsem nikdy tak šťastnou neviděl. Hrálo by mě to u srdce, kdyby ovšem rybníky měly srdce. Večer odešli.

Další den přišla znovu. Tentokrát sama. Usmívala se. Rovnou začala mluvit: „Děkuju ti. Moc jsi mi pomohl. Kdybys mě nepřesvědčil, abych si s Lukášem promluvila, nikdy bychom se nedali dohromady. Do konce života na to nezapomenu.“ A nezapomněla na mě. Chodívala za mnou pořád, někdy i s Lukášem.

Tenhle příběh se bude ještě dlouho vyprávět. Možná ho nechají i vytesat. Ale u Karolíny v rodině se vypráví pořád. Podívejte se, co jsem dokázal, a to jsem jen obyčejný rybník.

Konec

Jižní Morava čte 2022

3. kategorie literární 3. místo

Natálie Kučerová, Gymnázium dr. Karla Polesného, Znojmo , 2.A

Co vypráví voda...

Malá kapka vody se schovává v nadýchaném mráčku. Má strach, co ji čeká, až vypadne. Ostatní kapky nedočkavě poskakují. "Bojí se, bojí se...", zní mrakem, který od zlosti ztmavne a srší blesky.

"Ať jste rychle pryč!", zlobilky jedny. "Bum! Bum! Prásk", ozývá se z nebes, než začnou nedočkavé kapky padat z mraku. Některé přistanou v řekách, jiné v lesích, loukách, další se kloužou po střechách domů. Na všechny tam dole někdo netrpělivě čeká.

Ustrašená kapka se drží mraku ze všech sil. "Prosím, nepouštěj mě pryč. Já mám strach". Mráček se vybouřil a jeho barva byla opět bílá jako sníh. "Tak dobře, zůstaň", ale nemůžeme být spolu napořád. Máme štěstí, že vane vítr z východu a zaneše nás nad moře. Přijdou ti nové kamarádky a možná ti dodají odvalu.

Kapka si oddechla a zaposlouchala se do historek, které ji vyprávěl. Byl jsem na místě, kde nerostla skoro žádná tráva, všude byl písek a skály. To místo si říkalo o vodu. Když jsem tam vypustil skoro všechny kapky, objevily se tlupy slonů, žiraf, antilop, které houkaly a frkaly radostí vodu do vzduchu. Pak jsem byl na místě, které bylo bílé a studené. Na nebi se mraky spojily, taková nám byla zima a kapky se obalily do kabátku různých tvarů. Ani jedna nebyla stejná. Byly nádherné, třpytivé, ale nevím proč na ně lidé vyplazují jazyk.

Kapka poslouchá pozorně a chce další příběhy, ale mráček je už ospalý. Ohřívá ho slunce, houpe mořský větřík a vodní pára plní jeho břicho. Po několika dnech cítí lechtající upovídané kapky, které chtějí ven. Chlubí se svými zážitky v podmořském světě, který překypuje životem. "My jsme slané", víš, protože do moře se smývají soli z hornin a půdy. Díky nám roste mořská tráva a můžou se tam prohánět delfíni, žraloci, želvy...

V malé kapce roste zvědavost. Co jsou to ti sloni a želvy? Cítí, že nastal čas, aby sama objevovala svět. Ví, že nepůjde sama, ale s dalšími kamarády, kteří jí dodají odvalu skočit.

Mrak je pyšný na malou kapku a když přijde ten správný čas, vypustí kapky nad loukou plnou květin, které je do jedné s vděčností přijmou.